

התורה והמצוות

בס"ד גליון כג' פרישת פקודי תשע"ט

גליון שבעי להניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשרני קרבתי

משכן – כח המושך

ג. עבודת הלוויים: בדברי רש"י מבואר כפשוטו שהולך על עבודת הפירוק וההקמה והמשא. והוא תמוה לכאורה. ובדברי הרמב"ן מבואר שאותם שהיו ממונים על הפירוק וההקמה, היו גם ממונים על עשייתו והכנתו. ולכך הם השתתפו ב'פקודי המשכן', למנות את התרומות ולמסור אותם לעוסקים במלאכת הקודש.

ד. בצלאל ואהליאב: בדברי האור החיים הקדוש מבואר, בהמשך לכך שהמשכן הוא עדות על נקיותו של משה. שהיה מקום לחשוב שמא רק משה היה יכול להקים כי היה לו 'כוהנת' שלא היו לאחרים, ולכן המשיך הכתוב 'עבודת הלוויים', שהם הקימו בכל פעם את המשכן, ואם כן היה להם הכח הזה. ואם תאמר שמשה היה לו 'הכמה' מיוחדת, הרי בצלאל ואהליאב היה להם הכמה לעשות את כל כלי המשכן. ובהכרח שלא משום 'גבורה' מיוחדת או 'הכמה' מיוחדת שהיה למשה, אלא קדושתו ונקיות כפיו.

ביאור הפנימיות

פנימיות העניין יתבאר על פי המובא בליקוטי מוהר"ן (סימן ע), וכדלהלן:

בדברי חז"ל מבואר באופן נוסף עניין ה'משכון' שהזכיר רש"י. ומבואר שם שאין זה 'משכון' שאנחנו כביכול נתנים להקב"ה, אלא להיפך – 'משכון' שהוא נותן לנו, ומכביה שלעולם יהיה משכנו בינינו, גם בעת חורבנו של בית המקדש.

וביאור העניין התבאר בהרחבה בפרשת תרומה, שלכתחילה היה צריך להיות רק 'בית המקדש' שהוא דבר קבוע, אמנם אחר המא העגל, פעל משה שגם כשאין 'בית המקדש' יהיה משכן, כלומר שיהיה אפשר להמשיך כל קדושת הבית המקדש לתוך 'משכן' ארעי, ולכל מקום שהוא הולך. ובוה נכלל, שגם כשאין בכלל בית המקדש ולא משכן, גם כן יהיה שכינתו בינינו. הכיצד?

משכן – כח המושך

הלשון 'משכן' הוא לשון משיכה, כמו שכתוב 'משכני אחריו נרוצה'. והנה, כל העולם עומד על 'כח המשיכה', שרק על ידו יכולים לעמוד על הארץ ולא ליפול או לעמוד באויר. אמנם כנגד 'כח המושך' יש 'כח המכריח' שיכול לנתק דבר מכח המשיכה ולהרים אותו באויר, אמנם אינו 'מכטל' בזה כח המשיכה אלא רק 'מכריח' את אותו הדבר נגד כח המשיכה, עד שיפסיק 'להכריח' אותו, ובאותו רגע יחזור מיד לכח המושך.

וכמו כן, פעל משה רבינו שיהיה ברוחניות. והיינו, שיש 'כח המושך' רוחני, שמושך כל העולם להשם יתברך, אל התורה ואל הקדושה. ועל ידי כך, האדם מעצם טבעו צריך להיות נמשך אל האמונה ואל האמת. אלא שיש כנגד כח המושך הרוחני גם 'כח המכריח', דהיינו: א. הגוף – שמכריח את האדם לכל מיני צרכים גשמיים, ומרחיק אותו מכח המושך של הנשמה. ב. היצר הרע – שמכריח את האדם לעשות רע, ולהימנע מעשיית הטוב, ומרחיק אותו מכח

פרשת פקודי היא הסיום של סדר המשכן, ושל כל חומש שמות – והיא התכלית של כל סדר בריאת העולם, האבות הקדושים, יציאת מצרים וקבלת התורה (כמבואר בדברי הרמב"ן), שכל אלו נועדו להגיע למצב הזה של 'ישכנתי בתוכם'.

כאופן פרטי, פרשת פקודי היא המשך לפרשת ויקהל, שמפרטת את סדר 'עשיית' המשכן; כשבפרשת ויקהל מפורט סדר עשיית המשכן וכליו, ובפרשת פקודי מפורט סדר עשיית כגדי הכהונה, וסדר הקמת המשכן למעשה.

אמנם הפתיחה לפרשה זו מתייחדת בפני עצמה, ובו מבואר מניין התרומות שהביאו בני ישראל, מזהב וכסף ונהושת. ויש להבין מה עניין ההקדמה הזאת, מפני מה היא נצרכת, ואיזה יסוד מתבאר בו שמשום כך היא משמשת כפתיחת הפרשה, והקדמה לסיום מעשה המשכן.

התמיהות שבפרשה

א. 'אלה פקודי המשכן משכן העדות', מדוע נכתב בכפל לשון 'משכן משכן'. ומהו 'משכן העדות' – על מה הוא משמש כעדות.

ב. 'עבודת הלוויים ביד איתמר בן אהרן הכהן' – מה עניין עבודת הלוויים לכאן, הרי עבודת הלוויים היא פירוק המשכן והקמתו, ומה עניין עבודה זו לפקודי המשכן.

ג. מדוע הזכיר שוב 'ובצלאל בן אורי בן חור וגו' ואתו אהליאב וגו' – הרי כבר הזכיר זאת פעמיים, בפרשת כי תשא ובפרשת ויקהל.

ביאור הפשט

א. כפל הלשון 'משכן משכן': בדברי רש"י מבואר שכפל הלשון מרמז שהמשכן הוא מלשון 'משכון', על שם שהוא 'מתמשכן' על עוונותיהם של ישראל, שכשהטאו נטל מהם כביכול הקב"ה 'משכון' ולקח מהם את בית המקדש. והוא תמוה, וכי מדוע יש להזכיר עניין זה של צער, בזמן השמחה של בניין המשכן.

ב. משכן העדות: בדברי רש"י מבואר שהוא עדות שהקב"ה כיפר להם על מעשה העגל. ובדברי הרמב"ן מבואר ש'העדות' הם הלוחות, וכל המשכן נבנה בשביל הלוחות, ולכן הוא נקרא 'משכן העדות'.

ובדברי אור החיים הקדוש מבואר שהמשכן הוא עדות על יושרו של משה. כי כל התרומות והנדבות הביאו אליו, והיה מקום לחשד ח"ו שלא נמל לעצמו, אך המשכן העיד עליו שהיה נקי כפיים, וזאת על ידי שלא היה מי שיכול להקימו אלא משה, ובוודאי אם היה ח"ו שמוץ בידו לא היה באפשרי, ובוה התגלה נקיותו. והוא תמוה, וכי כל המשכן בא כדי לגלות 'נקיות כפיו' של משה.

המושך של התורה. ג. בני אדם – שמבלבלים את האדם בדעות כוזבות, ומפתים אותו להתרחק מן האמת.

והנה, העפר שהוא 'כח המושך' הוא גם כח המצמיה. וכך גם כל מקום של קדושה שיש בו 'כח המושך' – המשכן, והתורה, והצדיק – יש בהם כח להצמיה. והיינו, כפי הכוחות והמזון שאדם משקיע בהתקרבות אל הקדושה, הכוחות הללו מתרבים ומצמיחים לו פירות.

ולכן, כל הנדבות של המשכן היו צריכים לבוא אל משה, כי רק הוא יכול לעשות את המשכן שיהיה כח המושך, ושיצמיה פירות. והמשכן בעצמו הוא עדות על משה, שכל מה שמגיע אליו מחזק את כח המשיכה, ומצמיה פירות.

וזהו ביאור הפסוק: 'אלה פקודי המשכן', היינו מניין התרומות והנדבות שהביאו למשה שעל ידם נעשה כח המשיכה וכח הצמיה. 'המשכן משכן' היינו שפעל אצל הקב"ה שיהיה אצלנו 'משכון' שלעולם יהיה 'כח המושך' של הקדושה בעולם, 'משכן העדות' היינו שכה המושך שיש במשכן הוא העדות על משה שיש לו את הכח הזה, וממילא שיש בידנו לעולם את הכח הזה.

'עבודת הלוויים' מרמז על 'כח המכריח'. כי הכהן הוא צד ימין, ומרמז על 'כח המושך' של הקדושה, ולכן הוא זה שעושה את עבודת המשכן – הקרבנות והכפרה. והלוי הוא צד השמאל, ומרמז על 'כח המכריח'. אמנם הוא זה שמשמש את הכהנים, ואת המשכן, והוא זה שמנגן בעת הקרבת הקרבנות ועל ידי זה נעשה שלימות הקרבן והכפרה. כי רק על ידי שניהם כאחד – כח המושך (הכהן) וכח המכריח (הלוי) נעשה בניין המשכן והקדושה.

ולכן נכתב שוב 'בצלאל ואהליאב', שמרמזים על שתי דרגות. בצלאל היה מחשובי המשפחות שבישראל, שמרמזים על 'כח המושך' כי הם קרובים מטבעם אל הקדושה, ואהליאב היה משכב דן דהיינו מהמשפחות הפחותות, שמרמזים על 'כח המכריח' כי הם רחוקים מהקדושה – ודווקא על ידי שניהם נעשה בניין המשכן.

* * *

וכל זה נכתב בסיום מעשה המשכן, ובסיום חומש שמות – ללמד שזהו דרך הקדושה, ורק כך ניתן לבנות משכן, ולהביא את התכלית שבשבילו היה בריאת העולם ויציאת מצרים וקבלת התורה. דהיינו על ידי שנמשכים אל הקדושה מצד אחד, אבל יש גם כח המכריח, ובכל פעם עושים מעט, ועוד מעט, ורק כך זוכים להגיע אל המנוחה ואל הנחלה.

חזק חזק ונתחזק

כח המושך – וכח המכריח

והנה בפשטות נראה ש'כח המושך' הוא כח היובי, ו'כח המכריח' הוא כח שלילי. ואם כן לכאורה צריך לשבור ולהתרחק מ'כח המכריח', ולדבוק רק ב'כח המושך'. אמנם, יסוד בידנו שאין שום דבר שנברא לבטלה, וכל כח שיש בעולם נברא כדי להשתמש עמו, ואם כן, בהכרח שיש גם צורך ב'כח המכריח'.

וביאר העניין, מבוואר בליקוטי הלכות, על פי דוגמא משעון שבנוי על ידי 'קפיצים', באופן שיש קפיץ אחד שמגור ומנסה בכל כוחו להיפתח, ויש קפיץ אחר שאינו מניח לו. נמצא שיש כאן 'כח המושך' מחד, והיינו מה שהקפיץ רוצה להיפתח, ויש 'כח המכריח' שהוא הקפיץ השני שאינו מניח לו. והנה אם היה רק 'כח המושך' והיה נפתח לגמרי, או ש'כח המכריח' לא היה מניח לו בכלל להיפתח כלום – לא היה נעשה כלום, אבל על ידי שיש את שניהם, ו'כח המכריח' אמנם אינו מניח לו אבל הוא מצליח לנצח אותו מעט – על ידי זה נעשה שעון. וכך יכולים לעשות כל מיני מכונות שבעולם.

וכך גם באדם. אילו היה בו רק 'כח המושך', והיה נמשך לגמרי אל הקדושה – לא היה יכול לעשות עם זה כלום, ולא היה מחזיק מעמד. וכן, אילו לא היה אפשר לנצח כלל את 'כח המכריח' – לא היה אפשר להתקרב בכלל אל הקדושה. אבל על ידי שניהם יחד; דהיינו, שכה המושך מושך אותו בכל הכח אל הקדושה, וכח המכריח אינו מניח לו אבל הוא יכול לנצחו מעט – על ידי כך יכול 'לבנות' בניין של קדושה, אבן אחר אבן, עד שנעשה מחובר באמת אל הקדושה, אור בתוך כלי.

ולכן, המשכן היה מצד אחד אור גבוה מאד של השראת השכינה, ומצד שני היה צריך להיות בנוי באופן מדויק של מספר הקרשים והיריעות, והאורך והרוחב, וכל פרט ופרט, ואם היה חסר אחד מהם – לא היה משכן, כי רק על ידי הצמצומים האלו שהם 'כח המכריח' יש אפשרות לבנות בניין של קדושה כאן בזה העולם.

זכויות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	התחזקות שיעור	נושא בפרישה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	הבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	יום שישי (מאחורי 'בר כלי')	ר'ח' מסילת יוסף 34

בשורה טובה תדשן עצם!!! אי"ה בקרוב בית מדרש חדש למקורבים בבני-ברק!!!

עזרו לנו להגדיל את ההפצה!
ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא' דאורייתא' תרמו וכתבו: עכור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת פקודי ולשבוע ויקרא

יום	חודש אדר ב'	הדף היומי מסכת חולין	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות חלק ו	העמוד היומי בזה"ק וזתר חדש
ז	ב	קב	חזרה	לח:	מה	פז.
א	ג	קג	שסב, י-יב	לט.	מו	פז:
ב	ד	קד	שסג, א-ב	לט:	מז	פח.
ג	ה	קה	שסג, ג-ה	מ.	מח	פח:
ד	ו	קו	שסג, ו-ז	מ:	מט	פט.
ה	ז	קז	שסג, ח-יב	מא.	נ	פט:
ו	ח	קח	חזרה	מא:	נא	צ.

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ג.

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ב'.

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע

כל עשיית המשכן היתה על דעת משה

התורה מאריכה מאוד שכל בניית המשכן היתה על פי משה, ובכל פרט בעשייה כתוב שהיה 'כאשר צוה ד' את משה', ובאור"ח הק' (פרק לט פסוק א) כתב שהיו אומרים בכל פעם בעת העשייה 'כאשר צוה ד' את משה', כל זה הוא בחינת מה שמבואר במאמר שרק משה הוא זה שיכול לבנות את המשכן ולאעלא שייפא בשייפא, וע"כ גם בעת העשייה הכל היה צריך להיות על דעת משה ובהתקשרות אליו, שזה בחי' מה שהיו אומרים 'כאשר צוה ד' את משה', ועי"ז היה מאיר בזה קדושת משה להשלים את פעולתם ועבודתם.

הקמת המשכן היה ע"י משה

וכן הקמת המשכן עצמו היתה דייקא ע"י משה, וכמו שמאריך רביו"ל בלשונו לבאר עניין זה וכלשונו: 'יְכַל תְּפִלָּה וְתַפְּלָה שְׁפָל אָחָד מִתְּפִלָּל הוּא

עבודת היום ||| פנינים על סדר סדר התפילה

תפילת מנחה

מעלת תפילת מנחה

'לעולם יהא אדם זהיר בתפילת המנחה', עפ"י דברי רבינו במאמר הזה יובן מעלת תפילת המנחה - שהיא כאמצע היום שהוא בחי' התגברות המחשבות זרות שהם בחי' הענגין דמכסיין על עינין, וכשאדם מתאמץ ומתפלל תפילה זו כראוי יש בזה חשבות מיוחדת כי זה בחי' אתערותא דלתתא להכניע בחי' הקליפות דמכסיין על עינין וע"כ מעלתו גבוהה מאוד ונעד"ז מבואר כמור סי' רלב.

יצחק תיקן תפילת מנחה להכניע קליפת ישמעאל כאילו אין צורך להתפלל

ויצחק תיקן תפילת מנחה, כי יצחק הוא לוחם בעיקר כנגד קליפת ישמעאל, שהיא בחינת ההרגשה שאין צורך בתפילה, וזהו בחי' תפילת מנחה, שאע"פ שבשחרית הארכנו בתפילה מאוד, ומנחה היא תפילה קצרה, כך שלפעמים מתגנבת לה המחשבה שלכו' מה הצורך בתפילה זו ולמה אין די בשחרית, אלא שזה גופא בחי' תפילת המנחה שהיא הכנעת קליפת ישמעאל, לידע ולהודיע שבכל עת צריך להתפלל.

תפילת ערבית

תפילת ערבית היא בחינת האמונה בכח התפילה גם בעת החושך

הלילה הוא בחי' התגברות הגלות, ועיקר התגברות הגלות הוא מה שנראה כאילו אין השי"ת שומע תפילתנו, וע"כ בתפילת מעריב יש אריכות מיוחדת על זה שזה בחי' אמת ואמונה שאומרים בערבית, שהוא האמונה בעוצם חסד השי"ת עמנו בכל הדורות שהוא נפרע לנו מצרינו (וכמבואר בברכות יב ע"א וברש"י שם), כי כשאנו מתבוננים בכל החסדים שעושה השי"ת עמנו בכל הדורות שלא נתן למוט רגלנו ושם נפשנו בחיים וכו', בזה אנו מתחזקים לידע שהשי"ת תמיד עמנו גם בעת הגלות, וזהו ג"כ בחי' ברכת המעריב ערבים, לידע שכל בחי' הלילה והחושך הכל מאיתו יתברך ואינו עוזב אותנו לרגע, רק אהבת עולם אהבתנו וכו'.

תפילת ערבית רשות כי הוא בחינת אתערותא דלתתא

ועל כן 'תפילת ערבית רשות' כי בעת התגברות חושך הלילה קשה מאוד להתפלל ואי אפשר לחייב אדם להתפלל במוצב כזה, אלא אדם מעצמו צריך להתעורר בבחי' אתערותא דלתתא להתעורר להתפלל, כי שלימות התפילה

בחינת איבר מהשכינה, שהם אברי המשכן, שאין שום אָחָד מִיִּשְׂרָאֵל יָכוֹל לְאֵעָלָא שְׂיִפָּא בְּשִׂיפָא קָל חַד לְדוֹקְתִּיהּ, אֵלָּא מִשָּׁה בְּלַחֲדָה, בְּשִׁבִיל זֶה צָרִיךְ לְהִבְיֵא וּלְקַשֵּׁר קָל הַתְּפִלוֹת לְצִדִּיק הַדּוֹר, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת ל"ט): "וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה" וְהוּא יוֹדֵעַ לְאֵעָלָא שְׂיִפָּא בְּשִׂיפָא וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ קוֹמָה שְׁלֵמָה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם ט): "וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".

כל העבודות ביום השמיני היו ע"י משה

ועל כן גם את כל העבודות עבד משה ביום השמיני וכנראה מלשון הפסוקים שהדליק את המנורה וערך את השולחן וכו', כי בזה השאיר השארה ורשימו שיוכלו אח"כ גם שאר הכהנים לעבוד בבית המקדש, כי אע"פ שהעיקר תלוי בעבודתנו, אבל אין להם שלימות רק בחסדו יתברך, וזה בחי' מה שהצדיק משלים את כל עבודתנו שזה עיקר בחי' חסדו יתברך (וכמבואר בפנים באריכות).

היא דייקא מה שהוא בבחי' אתערותא דלתתא וכמבואר בפנים, ואלא שיעקב אבינו תיקנה שבוה נתן את הכח להתעורר ולידע שתפילתו פועלת, היפך בחי' קליפת עשו שמחלשת דעת האדם כאילו אין התפילה פועלת כלל, וע"כ 'קיבלוה עליהו כחובה', כי זהו בחי' אתערותא דלתתא מה שאנו מקבלים על עצמנו להתפלל ערבית, אבל אינו חייב מתקנת הו"ל, כי בעת התגברות חושך הלילה עיקר התיקון הוא דייקא ע"י התגברות בחי' אתערותא דלתתא וכנ"ל.

תפילות שבת

שבת הוא עיקר הארת בחינת ברית

שבת הוא עיקר הארת בחי' ברית, בבחי' 'לעשות את השבת לדורותם ברית עולם, ביני וביני בני ישראל אות היא לעולם', וע"כ הוא יום של הודאה, בבחי' 'מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לד', כי עיקר הארת בחי' ברית הוא הארת חסדי ד' עמנו וכמה שהשי"ת חפץ בנו ובתפילתנו, וע"כ בקבלת שבת אומרים מזמורים שמבואר בהם גדולת הבורא יתברך והיבטו לישראל

וכן בפסוקי דזמרה מוסיפים הרבה מזמורים שכולם סובבים והולכים על עניין זה של עוצם חסדי השי"ת עמנו ועוצם אהבתו אלינו, שכ"ז הוא בחי' הארת ברית, וע"כ מתפללים הרבה על הגאולה ובפרט בקדושה, כי אז מתעוררים ביותר להאמין בהכיבות תפילותינו.

תפילת ראש חודש

ראש חודש הוא תיקון הלבנה שהוא בחינת תיקון התפילה

ראש חודש הוא בחי' תיקון הלבנה, שהיא בחינת השכינה כמובא, והוא בחינת התחדשות התפילה שהיא בבחי' לבנה כמובא ('עוין' ליקו"ה הל' ר"ה ה"ה אות יב), וכל חודש מחדש יש בחי' מיעוט הלבנה שהוא בחי' התגברות הענגין דמכסיין, בחי' קליפת עשו וישמעאל, ואז שוב מתחלים מחדש לתקן את הלבנה, שהיא בחינת השכינה, ע"י קידוש החודש, וזהו בחינת ראש חודש.

הלל דראש חודש הוא בחינת שכחו של מקום קודם התפילה

ובאמת בחינה זו שנעשה התיקון הזה בכל חודש וחודש, הוא כעניין בחינה זו שצריך הרבה תפילות בשביל הגאולה, וכמו כן צריך תיקון עוד חודש ועוד חודש עד שיושלם התיקון, ועל פי זה יש לבאר שזה בחי' ההלל שאומרים בראש חודש, שזהו על דרך המבואר במאמר הזה שצריך להקדים שכחו של מקום קודם בקשת צרכיו וכפי שביאר מוהרנ"ת עניין זה שכשרוצים להתחזק בתפילה והקליפות מהלישים את דעת האדם שאין התפילה נענית כלל שהרי ביקש הרבה פעמים ולא נענה, אזי צריכים להתחזק ולראות את עוצם החסדים

שעשה השי"ת עמנו עד עכשיו, שזה בחי' שבחו של מקום, ועי"ז מתחזק האמונה בתפילה והאמונה בכוחו לפעול ע"י התפילה, ועד"ז הוא בחי' הלל דר"ה, כי מחמת שאנו עוסקים בתיקון הלבנה שהוא בחי' תיקון התפילה, בחי' התחדשות בעסק התפילה, מתחזקת החלישות דעת שהרי אנו עוסקים בזה כל חודש וחודש ועדיין לא זכינו לתיקון השלם, ועל כן מתחזקים בהודאה על העבר שהוא בחי' הלל, ובוה רואים עוצם החסדים שעשה השי"ת עמנו, וכמה השי"ת הפיץ בנו ובתפילותינו, ועי"ז אנו רואים כמה פועלת תפילתנו ומתחזקים להמשיך להתחדש בעניין התפילה [שזה בחי' ברית שמביא לתפילה וכפי שנתבאר לעיל באריכות].

סדר החלל

ועי"ז טובב והולך כל החלל, וכמו שמתחילים 'הללו עבדי ה'", כי עצם הדבר שאנו עבדי ד' הוא החסד הגדול ביותר וזה עיקר בחי' ברית, ועי"כ מבארים בפרטות עוצם חסדי השי"ת שהוא שומע תפילת כל אחד, כי 'מי כד' אלקינו המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ, והוא 'מקימו מעפר דל מאשפות ירים אביון, ואח"כ מזכירים בפרטות בחי' הברית עם ישראל שנתגלה 'בצאת ישראל ממצרים, וממילא בוודאי ד' זכרנו יברך, יברך את בית ישראל וכו' הקטנים עם הגדולים' וכי תוך כדי ההודאה מתחזקים להתפלל ועי"כ יש כמה תפילות ובקשות כהלל כמו 'אנא ה' הושיעה נא' וכיוצ"ב כי תוך כדי ההודאה והחסד מתחזקים באמונה בתפילה וממילא מרבים בעבודת התפילה, ואח"כ מרבים בהודאה עצומה 'מה אשיב לה' כח תגמלוהי עלי, ובפרט החסדים שעשה עמנו בבחי' 'כי גבר עלינו חסדו' כי זה עיקר בחי' ברית.

וזהו 'הודו לד' כי טוב וכו' יאמר נא ישראל, יאמרו נא בית אהרן, יאמרו נא יראי ד', כי כל אחד צריך להודות על חלקו בבחי' ברית, בתחילה מודים על עצם נקודת היהדות בבחי' 'יאמר נא ישראל, ואח"כ על בחי' 'בית אהרן' שהוא בחי' ההתקשרות לצדיקים שהם עוסקים בתיקון תפילתנו וכל עבודתנו וכמבואר בפנים, ואח"כ 'יאמרו נא יראי ד' שהוא בחי' כל אחד בנקודות טובות שזכה לחסוף בבחי' ברית.

ואחר כך כל ההמשך ממשיכים בהודאה עצומה ונפלאה כי 'מן המצר קראתי וכו' ענני במרחב י-ה', כי התפילה נענית בכל פעם אף אם אין רואים הכל מיד, ועי"כ גם כשיכל גוים סבבוני, שהם בחי' קליפת עשו וישמעאל שכוללים את כל הע' אומות, והם רוצים להחליש דעתי מעבודת התפילה, אבל 'בשם ד' כי אמילם, כי כשאני נזכר בברית עם ד', כמה השי"ת רוצה בי ושומע את תפילתי, כי הרי גם כשהייתי מן המצר, ענני במרחב, וממילא בזה אני מכרית ומכניע את כל הקליפות דמכסיין על עינין.

עניין ד' פרשיות ופורים על פי תורה זו

עניין פורים מבואר באריכות בדברי מוהרנ"ת על תורה זו (בהל' נחלות ה"ד מאות י' ואילך), ונסדר בקיצור עניין הד' פרשיות שהם שלימות הארת הפורים כמובא.

פרשת שקלים

(א) מתחילים מפר' שקלים שהיא בחי' צדקה, שהיא עיקר הדרך לבוא לבחי' משפט, שע"ז זוכים להתפלל, ונכפר' כי תשא הובא בזה מדברי מוהרנ"ת, ועי"ז בפנים מה שנתבאר שעניין הצדקה הוא בחי' אתערותא דלתתא שנשלמת עי"ז אתערותא דלעילא.

פרשת זכור

(ב) ואחר כך פרשת זכור שהיא מחיית עמלק, שזה עיקר מה שצריך בעניין זה כי עיקר הקליפה המחלשת את לב האדם מלהתפלל היא קליפת עמלק וכמו שמאריך בזה מוהרנ"ת בלשונו (בהל' נחלות ה"ד), וזהו בחינת מחיית עמלק קודם פורים, שאנו מכניעים את כוחו ונמינו להחליש לבנו מתפילה.

וזהו 'אודך כי עניתני ותהי לי לישועה', כי מודים הודאה מיוחדת על מה ש'עניתני' 'ותהי לי לישועה' שע"ז יש לנו את הכח להתחזק בתפילה, כי ראינו שהתפילה כבר נענית בבחי' שבחו של מקום וכנ"ל, ועי"ז אנו יודעים שגם 'אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה' כי גם כשנראה שהתפילה אינה עושה פירות והיא בבחי' 'אבן מאסו הבונים', כי הקליפות מחלישים את הדעת כאילו אין התפילה הוזה פועלת כלל, אבל באמת 'היתה לראש פינה' כי הצדיקים בונים ממנה משכן וכשיושלם בניין המשכן תבוא הגאולה, כי 'מאת ד' היתה זאת', מה שבהכרח הגלות כ"כ ארוכה, כי היא תלויה בתפילתנו ורק כשיושלם שיעור קומת השכינה ע"י תפילתנו אז תבוא הגאולה, וכשאנו יודעים דבר זה אזי אנו מתמלאין בשמחה בבחי' 'זה היום עשה ד' נגילה ונשמחה בו, ומיד מתעוררים להתפלל 'אנא ד' הושיעה נא' וכו', ומסיימים בהודאה 'א-לי אתה ואודך, הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו'.

הלל דראש חודש הוא מנהג בבחינת אתערותא דלתתא

ובהלל דר"ח יש מעלה מיוחדת שהיא בבחי' מנהג ואינו מדינא (כמבואר בגמ' תענית כח ע"ב), והיינו כי זה בבחי' אתערותא דלתתא של ישראל עצמם להתחזק ולראות את עוצם החסדים שעשה השי"ת עמנו עד היום, שע"ז יש לנו כח להתחזק ולהמשיך להתפלל, וזהו מעלת הלל דר"ח ויוע"ז בספר רסיסי לילה לר' צדוק (אות ח) שהלל דר"ח הוא בבחי' הארה מלעתיד לבוא, כי לעתיד לבוא אז יהיה עיקר הארת ר"ח ועכשיו עיקר הארתו הוא רק בבחי' מנהג שהוא בחי' ישראל בני נביאים הם שמרגישים הארת ר"ח בשרשו, וככל שמתקרבים לגאולה כן הארת ר"ח יותר גדולה, יעו"ש, ועפ"י הנ"ל יאירו הדברים כמין הומר שעיקר בחי' ר"ח הוא תיקון השכינה שהוא בחי' בניין המשכן לעתיד, ולעת עתה בגלות עיקר ההארה הוא ממה שאנו יודעים שאנו בונים משכן בתפילותינו ושלעתיד נראה בהתגלות כל מה שפעלנו בתפילתנו.

קריאת פרשת התמיד

וזה מה שקוראים בפר' התמיד שלכא"ו אינו מובן מה עניין פר' התמיד לר"ח, אלא שעיקר בחי' ר"ח הוא ההתחזקות בעניין התפילות הקבועות שיש בהם הלישות הדעת מיוחדת מחמת מה שנראה כאילו מתפללים ואין נענים, ונראה כאילו לא משתנה דבר, אבל באמת כל התפילות האלו בונים משכן, וזה בחי' התמיד, לידע שכל התפילות הקבועות שהם בחי' התמיד הם עיקר בחי' השראת השכינה ובניין המשכן וואולי זה מה שמדלגים בהלל ובקריאת התורה, להראות שאע"פ שאנו עדיין בגלות ואין מאיר ההארה בשלימות בבחי' כסדר רק בבחי' דילוג ושלא כסדר, אעפ"כ אנו מחזקים עצמנו לידע ולהודיע שבוודאי השי"ת שומע תפילותינו וכל התפילות הצדיקים בונים מהם משכן, ועד"ז בליקו"ה הל' ר"ח ה"ב אות ד.

פורים

(ג) ובפורים מאירה ביותר הארה זו שזה עיקר הארת מרדכי ואסתר 'להודיע שכל קוויך לא יבושו' וכמו שמתבאר באריכות בדברי מוהרנ"ת הובא חלק מלשונו לעיל בעניין פורים קמ"ז, וכל מצוות היום מאירים בפרטות הארה זו כמו שמאריך שם מוהרנ"ת בדבריו לבאר כל מצוות היום יעו"ש.

פרשת פרה

(ד) ואחר כך פר' פרה, כי מפורים נעשה פרה שהוא בחי' מהרתן של ישראל, כי עיקר המומאה הוא בחי' טומאת מות, שהוא מה שהאדם עצמו הוא בבחי' מת ע"י שהוא מתיימש ואינו עוסק בתפילה מחמת שנדמה לו שתפילתו אינה פועלת כלום, אבל אחר הארת פורים שנתעוררנו לידע כמה תפילתנו פועלת ורצויה לפני השי"ת, עי"ז נטהר האדם ממומאת מות, כי נמשך עליו רוחא דחיי הנמשך מנוקבא דפרדשקא והוא מתעורר לבחי' חיים.

פרשת החודש

(ח) ואח"כ פר' החדוש שהיא בחי' תיקון החדשים שהיא בחי' זו של תיקון התפילה כי תיקון הלבנה היא בחי' תיקון התפילה (כמבואר בליקו"ה הל' ר"ח ה"ה אות יב וכמו שנתבאר לעיל בתפילת ר"ח), וזה הכנה לפסח שהיא בחי' פה סה, כי בפסח נגאלת התפילה כי נתגלה עוצם אהבת השי"ת לעמו ישראל

תולדות חייו של רבינו הקדוש

שער ברסלב

דע מה שתשיב' – תשובות ל'מקורב' המרני

מעמדו של רבי נחמן מברסלב אצל חסידיו ברסלב

ממה שדיברנו עד עכשיו אני מבין שרבי נחמן היה באמת צדיק גדול, והרבה מגדולי הדורות ראו בו אדם גדול, וגם ספרו ליקוטי מוהר"ן הוא כנראה ספר חשוב, ואני מוכן גם לקבל את זה. אבל דבר אחד אני עדיין לא מצליח להבין, למה חסידיו ברסלב עושים ממנו ענין כל כך גדול, כאילו הוא היה הצדיק היחיד בעולם ואין בלתו, הרי היו עוד צדיקים גדולים גם בדורו וגם בדורות שלפניו ואחריו?

זו באמת שאלה חשובה מאד, והתשובה עליה היא מפתח גדול למי שרוצה להבין מיהו רבי נחמן מברסלב ומהי חסידות ברסלב.

בשביל לענות על השאלה הזו נצטרך להיכנס קצת יותר פנימה לתוך בית המדרש של ברסלב, וללמוד כמה דברים שיעזרו לנו לקבל תמונה בהירה יותר על הנושא.

אולם לפני שאנו נכנסים ללמוד את הענין מתוך ספרי ברסלב, נצטרך להקדים כמה הקדמות כדי לקבל רקע מתאים שרק על הבסיס הזה נוכל להתחיל להבין את הענין. הדברים שאני הולך לומר לך אינם ידועים לכל אחד, והם שייכים לחלק של 'סתרי תורה', אולם הם הרקע להבין את עניינו של מוהר"ן מברסלב, ומוכרחני שאם תתבונן בדברים הללו, וכל שכן אם תלמד את הנושא בפנים מתוך המקורות, תראה שדברים שהיו נראים לך מקודם בלתי אפשריים, נעשים לפתע מובנים ומיושבים, וגם אם עדיין לא מוכרחים בשכל, אבל על כל פנים אפשריים ולא מופרכים.

באופן פשוט אנחנו תופסים שיש מושג של צדיקים, אנשים שהגיעו למדרגות גבוהות בלימוד התורה ובכל חלקי עבודת ה', אנחנו גם יודעים שיש חילוקים בין מדרגות הצדיקים, ויש ירידת הדורות, היו דורות של נביאים, תנאים, אמוראים, ראשונים, אחרונים, ובכל דור יש את הצדיקים במדרגה של אותו דור. וגם כאותו דור יש חילוק בין הצדיקים שהיים בדור ולא כולם באותה מדרגה, ואנו מחפשים בדרך כלל לדעת באופן כללי מי הם הצדיקים שהם 'מגדולי הדור' ומי אינם בגדר זה.

אולם, יש תופעה שקשה לעכל אותה, והיא כאשר נראה לפתע פתאום שמופיע באיזה דור צדיק גדול שנודעו לנו עליו דברים שלא מתאימים בכלל לערך אותו דור, כגון שיופיע בדור של אחרונים צדיק שהוא במדרגת תנא. תופעה נדירה כזו אומרת דרשני, כיצד יתכן הדבר שבדור מסוים יופיע מישהו שאינו כמושגים של הדור כלל. לשכל שרגיל בדברים מסודרים קשה לקלוט תופעה כזו שיוצאת מגדר הסדר הרגיל, ולכן לפעמים מעדיפים לדחוק זאת לאחורי התודעה, אולם אני דווקא רוצה להרחיב בזה מעט בשיחה זו.

נתחיל לשם דוגמא עם מישהו שאין מחלוקת כיום על גדלותו הנוראה (הגם שבזמנו היו שהלקו גם עליו): רבינו האר"ל.

האר"ל נולד בשנת רצ"ד ונפטר בצפת בשנת של"ב. כלומר מרחק של כארבע מאות וארבעים שנה מאתנו בלבד.

ושלימות הארת בחי' ברית, ועי"ז מתחזקים להאמין בכח התפילה ולהתחיל להתפלל שזהו בחי' פה סה.

בעמק המלך¹ מביא את עדותו מרן הכית יוסף על גדול מעלת האר"ל², שאמר עליו: 'אי אפשר לו לאדם בשר ודם להשיג בשכלו מה שיודע הוא, והיאך הוא כח ביד שום מלאך לידע מה שיודע הוא, אין זה כי אם נשמה אחת מהנביאים הראשונים, שאפילו תנא אחד לא היה יכול לומר מה שאמר הוא, אבל אני מפחד מאד עליו בעוונות הדור הגרוע הזה שאינם יכולים לסבול רוב קדושתו, שיוקח ויאבד מהם בקיצור ימים ושנים'³.

ורבי חיים ויטאל כתב עליו (בהקדמה לשער ההקדמות) שראה אצלו בעיניו דברים מבהילים שלא נראו ולא נשמעו בארץ מימי הרשב"י ואילך. ובעמק המלך⁴ כתב בנוסח זה: 'עיני מורנו הרב רבי חיים ויטאל ראו אצל האר"י דברים מבהילים לא נראו בארץ מימי התנאים כרשב"י ע"ה, ומימי הנביאים אחר משה רבינו ע"ה'.

וכתב עוד רבי חיים ויטאל שם:

'ורשותא יחבי ליה לגלות תמיד רזין סתימין על התיקונים והזוהר שלא נתגלו מימות רשב"י ואילך. ולולא כי יגורתי מפני אף והימה קנאה המתגבר עלי, ימצאו באנשי דורנו חכמים בדעתם ויקשו עורפם בלילתי האמן כי יש אלהים בארץ, ויראתי פן מקנאתם בשומעם גדולתו ונפלאותיו הם ושלוש יטילו פגם בקדשים, ויאמרו מאן גבר בנוכרין הלא גם בנו דיבר ה', ולולא זאת הייתי מספר מקצת דרכיו ונפלאותיו אשר עיני ראו ולא זר דברים מבוהלים לא נראו בכל הארץ מימות תנאים כרשב"י וחביריו'.

הרי שגם בדורו היו חכמים שהיה להם קשה לקבל את גדלותו של האר"ל, ואת זה שחי בדורם אדם שאינו לפי ערך הדור הזה ודורות רבים קודם לכן, שהיא תופעה פלאית שקשה לשכל לעכל אותה.

לא נוכל להאריך כאן בתיאור גדלותו הנוראה של האר"ל⁵, ורק נביא קמע מתוך דברי רבי חיים ויטאל בהקדמתו לשער ההקדמות:

'והנה היום אביע חידות ונפלאות תמים דעים כי בכל דור ודור הפליא הסוד אתנו אל ה' ויאר לנו על ידי השרידים אשר ה' קורא בכל דור ודור כנוכר, וגם בדורינו זה אלוהי הראשונים והאחרונים לא השבית גואל מישאל ויקנא לארצו ויחמול על עמו, וישלה לנו עיר וקדיש מן שמיים נחית הרב הגדול האלהי החסיד מורי ורבי כמהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה.

מלא תורה כרימון כמקרא במשנה בתלמוד בפלפול כמדרשים והגדות, במעשה בראשית במעשה מרכבה. בקי בשיחת אילנות, בשיחת עופות, בשיחת מלאכים. מכיר בחכמת הפרצוף הנזכר כרשב"י בפרשה 'אתה תחזה'. יודע בכל מעשי בני אדם שעשו ושעתידיים לעשות, יודע במחשבות בני אדם טרם יוציאו מן הכח אל הפועל. יודע עתידות וכל הדברים ההווים בכל הארץ, ולמה שנגזר תמיד בשמים. יודע בחכמת הגלגול מי חדש ומי ישן, ואיפת האיש ההוא

¹ לרבי נפתלי בכרך תלמיד האר"ל, הקדמה שלישית פרק ו.

² מפי מהר"ם אלשיך ששמע זאת מאלמנתו של הכית יוסף ששמעה ממנו.

³ כמו שאכן אירע, שהאר"ל נפטר בגיל שלושים ושמונה שנה בלבד.

⁴ הקדמה שלישית פרק א.

⁵ והרוצה לקבל מושג מה אודותיו, יעיין בספר שבחי האר"י שכתב רבי שלמה שלומיל בן דורו של רבי חיים ויטאל, וכן בכל הקדמתו של רבי חיים ויטאל לשער ההקדמות, ובספר עמק המלך הקדמה שלישית.

באיזה מקום תלויה באדם העליון ובאדם הראשון התחתון. יודע בשלהבת הנר ולהבת אש דברים נפלאים. מסתכל וצופה בעיניו נשמות הצדיקים הראשונים והאחרונים, ומתעסק עמם בהכמת האמת. מכיר בריח האדם כל מעשיו על דרך ההוא ינוקא בפרשת בלק.

וכל ההכמות הנזכרים היו אצלו כמונחים בחיקו ככל עת שירצה בלתי יצטרך להתבודד ולחקור עליהם. ועיני ראו ולא זר דברים מבהילים לא נראו ולא נשמעו ככל הארץ מימי רשב"י ע"ה ועד הנה. (וכו').

והנה מלבד החקירות והנסיונות והמופתים אשר ראינו בעינינו מן הרב הנזכר זלה"ה, הנה הדרושים והדברים עצמם אשר בחיבורי זה יעידון יגידון,

וכל רואיהם יכירום כי דברים עמוקים ונפלאים כאלה אין יכולת בשכל אנושי להכירא אם לא בכח השפעת רוח הקודש על ידי אליהו ז"ל.

כמוכן שמי שמאמין לרבי חיים ויטאל שכל גדולי הדורות העריצו אותו עד מאד, תופס את הדברים כפשוטם ממש, שאכן חי בדורות הללו אדם גדול בעל השגות מפליאות כאלו, שלא נראו ולא נשמעו מימות הנביאים והתנאים.

המשך יבוא בשבוע הבא אי"ה.

חיים טובים

נקודות אור בנתיבות החיים! \ \ \ 'החיזוק היומי' – קצר ולעניין!

ולא רק יציאות, אלא גם נסיעות. מטבע הדברים אדם נדרש מפעם לפעם – מי פחות ומי יותר – לעשות דרכים ארוכות יותר, ולצאת לנסיעה. בזמנים עברו הנסיעה הייתה רק אחת לתקופה אבל נסיעה ארוכה מאד, כיום הנסיעות התקצרו מאד אבל נעשו הרבה יותר תדירות. בקיצור, אי אפשר להתחמק מנסיעות.

כנראה שיש לכך מטרה, ויש משהו שמרוויחים דווקא מהיציאה ו/או הנסיעה – ואי אפשר להרוויח אותו בבית.

* * *

הרעיון הוא פשוט; כשם שאת הכסף והפרנסה, וכן את המוצרים להם אתה זקוק – צריך להכניס מבוהין אל הבית, כך יש הרבה חלקים בנפש שלך שנמצאים בחוץ, וכדי לזכות בהם אתה צריך להכניס אותם מהחוץ – פנימה.

היציאה החוצה מזמינה נסיונות מיוחדים, בפרט בשלשה דברים: אמונה, קדושה, ומידות. בבית יותר קל להאמין, יותר קל להיות שמור, ויותר קל להתנהג יפה, בחוץ זה לא כזה קל. אבל דווקא משום כך – יש לך אפשרות להעשיר את הנפש שלך ביותר אמונה, יותר קדושה, ויותר מידות טובות. דווקא הצורך להילחם בזה – ולא משנה כמה הצלחת – מקנה לך עוד כוחות חדשים שלא היו לך.

ובקיצור: הנסיעה איננה 'יציאה' מרשותך, אלא 'הכנסה' חדשה לתוך רשותך. בתנאי אחד – שתכיר שזה כך, ותסתכל על זה בעיניים שכאלו. זה יתן לך כוחות אחרים להתמודד, יעניק לך הרגשה אחרת, ויחזיר אותך הביתה אדם אחר, טוב יותר מאשר קודם.

* * *

חדשות

אתה אוהב חדשות?

אין ספק שכן. הנפש שלך צמאה לחדשות.

ולכן, או שאתה אכן קורא ושומע חדשות, או שאתה 'מתגבר' על עצמך ולא קורא, ואשריך. או שאתה מבין שמה שנקרא 'חדשות' הם לא באמת חדשות, ואתה מחפש את ה'חדשות' האמיתיים...

* * *

החיים מתרחשים בהווה, לא בעבר ולא בעתיד.

העבר כבר לא מעניין, רק עד כמה שהוא אקטואלי לעכשיו. העתיד מעניין רק משום שהוא מדבר על איזה 'הווה' שעומד להיות, אך הוא מעניין ברמה מוגבלת בלבד כי אי אפשר באמת לצפות אותו. מה שמעניין באמת הוא רק ההווה.



נסיעה – יציאה או הכנסה

אתה אוהב נסיעות או דרכים?

יש נסיעות של טיול – שאותם אתה בטוח אוהב, אבל שאר הנסיעות והמלטולים, ואפילו הדרכים הפשוטות, בפרט כמזג אוויר חורפי – אתה מן הסתם לא כל כך אוהב.

* * *

כל אדם אוהב את הבית. אם זה בית שלו – מה טוב, שם הוא מרגיש ממש 'בבית'... אבל גם אם לא – לפחות להיות בתוך איזה בית, בית כנסת, בית מדרש, או בית פרטי של מישהו. כשנמצאים בבית – מרגישים 'מוגן', מסתכלים על כל מה שקורה בחוץ, ומרגישים שזה 'לא שייך' אלי.

אף אחד לא אוהב להיות בחוץ. לא לגור שם, ולא לשוטט שם, ואפילו לא לשהות שם. ה'חוץ' הוא מקום בו אדם מרגיש מפוזר ולא 'על המקום', מה עוד שכל המרעין בישין וכל הבעיות – כגשמיות וברוחניות – נמצאות 'בחוץ'. בחוץ יש רוחות וגשמים, בחוץ יש דברים מפחידים, ובחוץ יש נסיונות.

מי מדבר על נסיעות. נסיעה היא חוויה עבור ילדים, אבל ממש לא עבור מבוגרים. נסיעה היא גלות, טלטול ממקום למקום, והרגשה לא נוחה והפוך ממנוחה. גם אנשים רגועים ומיושבים – מתקשים לשמור על רוגע וישוב הדעת בנסיעות, והיו צדיקים שאמרו שעל כל יום הם יכולים לתת דין וחשבון – חוץ מיום של נסיעה...

* * *

אבל השם יתברך טבע בטבע העולם שאדם מוכרח לצאת. רק תינוק או אדם סיעודי – שוהה רוב או כל הזמן בבית, אדם בריא ונורמלי – צריך לצאת, והרבה; אם זה לבית כנסת להתפלל, לבית מדרש ללמוד, לעסוק בפרנסה, לקנות דברים ולסדר עניינים. ומטבע הדברים הוא מבלה הרבה בחוץ.



חסרונות

מליחה על השאלה – יש לך חסרונות?

אני משער שכן, ואם לא – אבקש את מליחתך...

אדם מעצם מציאותו הוא 'חסר'; חסר לו אוכל, חסר לו בגדים, חסר לו דירה, חסר לו משפחה, חסר לו חברה, ועוד הרבה צרכים גופניים, וכל זה עוד קודם הצרכים הנפשיים – שכוללים רשימה חשוכה בפני עצמה.

והחסרונות הללו אינם מציאות 'חד פעמית', אלא מציאות היים יומיומית, שמלווה אותנו כל החיים. כל יום מחדש – נפתח עם 'חסר' אחד גדול, שצריכים לעבוד במשך היום למלאותו, לפעמים בהצלחה ולפעמים לא כל כך.

ואחרי כל זה – מתחיל ה'חסר' האמתי, והם החסרונות הרוחניים של האדם, ואין אדם שאין לו חסרונות. אף אחד לא נולד צדיק ולא מושלם, וכל אחד מתמודד עם חסרונות – במידות, בדרך ארץ, ביראת שמים, באמונה, ושאר דברים – בין אדם למקום ובין אדם לחברו.

השאלה איך להתייחס לכך.

אפשר להתייחס לכך כמושהו לא נעים, ולנסות להתכחש לזה בכל הכח, ולהסתיר את זה. וכך, בכל מקום או הודמנות שנתקלים באיזה חסרון – מיד לסובב את הפנים, ולומר: לא, לא, הכל בסדר, נמשיך הלאה. לא יהיה כלום כי לא היה כלום.

אפשר להתייחס לכך 'בדיעבד' ומתוך השלמה. זה מה יש, מה לעשות. ננסה להסתדר עם זה ולחיות עם זה 'בשלום'. מה שיש יש ומה שאין אין. מה שנצליח למרות זאת – מה טוב, ומה שלא, מה אפשר לעשות.

ואפשר להתייחס לכך 'לכתחילה'. לא, לא להיות מזוכיסט שאוהב להרגיש דפוק ומסכן, ולחפש את תשומת הלב דווקא מצד החסרון. אלא להבין שהחסרון הוא התפקיד, והוא האתגר שבבילוי נשלחנו לעולם. פלוני יש לו תפקיד 'אלף' ולכן יש לו את החסרונות ששייכים לנושא 'אלף', ואלמוני יש לו תפקיד 'נימל' ולכן יש לו את החסרונות ששייכים לנושא 'נימל'.

החסרונות הם המצפן המצוין והמדויק ביותר היכן נמצא התפקיד שלך. תחפש מה הם החלקים הכי חלשים שבך, והחסרונות הכי בולטים – ותדע ששם המקום שלך, המקום המיוחד ביותר והמדויק ביותר שאין לאף אחד בעולם, רק לך. שם תתמודד, על זה תתפלל, על זה תתעקש, ושם תמצא את האושר שלך, לא בשום מקום אחר.

את האבדה מחפשים במקום בו היא 'נאבדה', ולא מתחת הפנס ששם יש אור... את התפקיד שלך אל תחפש במקומות הטובים, המוצלחים והמלאים שלך, אלא דווקא במקומות ששם 'נאבד' משהו. וכל יום מחדש, תחפש את החסרונות שיש לך באותו יום, ושם תתמקד. רק שם תוכל לעשות את היומית.

"אלה פקודי המשכן". 'פקודי' הוא לשון 'חסרון' ולשון 'תפקיד' גם יחד. כי אכן, במקום שזיהית חסרון – זיהית את תפקידך. בהצלחה.

הנפש צמאה לחיים, ולכן היא מחפשת כל הזמן משהו חדש, כי מה שלא חדש – ממילא לא חי. הרגע הקודם כבר מת, והרגע הבא עדיין לא נולד, ורק הרגע העכשווי הוא זה ש'חי'. ולכן, עיתונים מלפני שנה הם הדבר הכי משעמם, ואף אחד לא מורח אפילו להרים אותם מהרצפה, כי דבר 'מת' לא מעניין. עיתונים שהזוים את העתיד הרחוק, גם לא כל כך מעניינים, מה שמעניין הוא העיתון של היום, הוא ולא אחר.

כדי להרגיש את הרגע העכשווי, מחפשים לשמוע דברים חדשים; מאורע חדש, התפתחות דרמטית, או סיפורים ותמונות חדשים שמעולם לא ראו ושמעו. ואפילו העיתונים כבר לא כל-כך מעניינים, כי הם בסך הכל מדברים על אתמול, ומה שמעניין הוא היום ועכשיו. ולכן, העולם מחפש להשתכלל ולספק דרכים לדעת מה שקורה עכשיו ממש בכל העולם, חדשות און-ליין.

מאחורי כל זה – מסתתרת מערכת פנימית יותר.

האמת היא, שהעולם מתחדש בכל רגע, וגם החיים של האדם. העולם של היום הוא לא העולם של אתמול, והאדם של הרגע הזה הוא לא האדם של הרגע הקודם. ולכן, ניתן לראות 'חדשות' כל הזמן וכלי שום מאמץ; כי אותו עולם ואתם אנשים שראית אתמול ולפני רגע, הם כעת חדשים לגמרי.

הנפקא מינה העיקרית מכך היא – שניתן 'לחוות' את החיים בכל רגע בצורה מיוחדת. גם אם העולם של היום הקודם לא 'התאים' לך, ואת התמונה שלך מהשעה הקודמת לא היית רוצה לתלות בסלון – יש לך עולם חדש, והודמנות חדשה לחיים חדשים, שישפכו לך תמונה יותר מוצלחת.

והנפש מרגישה בזה, ומחפשת את ה'חדש'. אלא שאנחנו לוקחים את הצימאון הזה למשהו 'חדש', ומתרגמים את זה ל'חדשות'. ולכן אנחנו מחפשים נואשות אחר חדשות, מכל סוג שהוא – יכול להיות אפילו מיפן או וונצואלה, או מהחלל שאחרי המאדים, העיקר 'חדשות'.

אבל מה לעשות שזה לא מספק. קוראים וקוראים, וכשנגמרו כל החדשות, מתחילים לקרוא את ה'פרשנויות' ואת הנבואות העתידיות, וכשגם זה נגמר, קוראים את הטורים 'הרציניים' והמשעממים גם יחד, וכשגם זה נגמר, קוראים על המזג אויר ועל השער של השטרלינג. ואחר כל זה – נשארים צמאים ומותשים.

כי הנפש צמאה לחדשות אמיתיות, חדשות שיש להם השלכה ישירה על החיים ה'חדשים' שלך! ואת זה לא ניתן למצוא בחוץ, אלא בפנים; לראות שוב את העולם הכביכול מוכר וישן – במבט חדש. ולהסתכל על עצמך, העייף הזקן והישן – בעיניים חדשות, ולאפשר לעצמך דברים חדשים, הוויית חדשות, וחיים חדשים – שמעולם לא היו לך.

ואז תרגיש באמת מה זה 'חדשות'. חדשות שאי אפשר לכתוב בשום עיתון, רק עמוק בלב פנימה.

עלון המקורבים

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

נשמח לקבל כל תומך לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוים, ולציין זאת), עם זאת, אין התייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסום שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות) בהצלחה!!

רשמים עזים מהמסע ההיסטורי לאומן ולקברי גדולי הצדיקים באוקראינה

מטעם ארגון 'הקבצו' לחניכי הישיבות

הסעודה נאמרו דברי פתיחה למסע, ודברי הכנה לכניסה לציון 'פאר הדור' הרה"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א, אליו נכנסו מיד לאחר מכן.

התחנה הבאה הייתה בבית הכנסת של הבעש"ט הק' במעז'בוז. לאחר תפילת מעריב ושירי דבקות במקום, המשיכו לציון הבעש"ט הק'. בשעת ערב התאספו לסעודת 'פורים קטן' חגיגת במקום, כשדיבורי אמת מאמרותיו של ה'נחל נובע' מלהיטים את הלכבות, שפצחו בשירים וריקודים במשך שעה ארוכה.

לאחר תנומה קלה בעיירה מעז'בוז, קמו בני החבורה בעת הצות לילה להשתטח שוב על ציון אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זיע"א, משם המשיכו במסיעה לתפילת ותיקין אצל התלמיד הגדול, מוהרנ"ת זיע"א בעיירה ברסלב.

מיד לאחר השתטחות קצרה ופת שהרית (עם דיבורים והתחזקויות, כמובן...) המשיכה החבורה לעבר 'עיר הגעגועים', מקום מושבו של מוהר"ן מברסלב זיע"א, בעיירה אומן. את הדרך העבירו חברי הקבוצה ב'הכנה דרבה' בשמיעת דיבורים חמים כמעלת רביה"ק וההשתטחות על ציונו הק', סיפורים נוראיים ונפלאים, ודברי שבה והודיה להשי"ת על הזכיה להגיע ולהשתטח על קברו הק' והנורא.

לאחר התמקמות מהירה, טבילת מקווה ושיעור הכנה קצר נוסף, עלו בני החבורה לציון המצוינת, כאשר אצל חלקם זו להם הפעם הראשונה במקום.

בשעת ערב נפגשו שוב חברי המסע לסעודה משותפת, כשהפעם מלבד דיבורים ושיחות מאת מובילי הקבוצה, זכו המשתתפים לשמוע כמלואו את סיפור ההתקרבות של הרה"ג ר' ישראל זלוניק שליט"א שהשתתף אף הוא במסע, כשהוא מרתק את החברים במסע החיפוש האישי שלום.

מצורף גלריית תמונות מהמסע הנדיר והמופלא. אי"ה יהיה ניתן לשמוע הקלטות מהמסע בקו חניכי הישיבות - ברסלב: 077-31-40-331.

בסיעתא דשמיא מופלאה התקיימה נסיעה מיוחדת וראשונה מסוגה מטעם ארגון "הקבצו" המאיר את אור רביה"ק בקרב בני הישיבות הקדושות עליהם אמר רבינו"ל: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלכבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!"

נסיעה מופלאה זו הוכתרה בהצלחה רבה למרות כל ה'מניעות' הצפויות ל'נחשק' נשגב שכזה, ולמרות הקושי להוציא בני תורה מסודרים מספסלי בתי המדרשות להו"ל באמצע הזמן. למרות הכל, המסע המרומם יצא מכה אל הפועל כשהמשתתפים בו - שרובם עדיין לא נמנים על חסידי ברסלב - מעידים בכל לב שעוצמת המסע על שיעוריו דיבוריו והתחזקויותיו, ומעל הכל הנסיעה לציוני הצדיקים ובראשם ציון מוהר"ן מברסלב באומן - הותירו עליהם רושם עמוק ועז שלא ירפה מהם שנים ארוכות.

את הנסיעה יזם וארגן הרה"ח ר' ישראל מאיר גלינסקי שליט"א, ממשפיעי ברסלב ויו"ר ארגון 'הקבצו', אשר בכל 'תחנה' ובכל ציון נשא מדברותיו המתוקים, דברי חן והכמה המתיישבים על הלב, בפרט של אלו המחפשים דברי אמת באוצרותיו של מוהר"ן מברסלב.

איתו עימו שופע דברי חיון ודיבורי אמת, הוביל את המסע הרה"ח ר' רפאל כ"ץ שליט"א, יו"ר ארגון 'רוה אחרת' - גם הוא מבוגרי הישיבות הליטאיות, שידיו רב לו בקירוב לכבות להשי"ת, כאשר הוא תורם מנסיונו העשיר במסעות מסוג זה, להאיר את אור הצדיקים בכל מקום ומקום בנקודת המסע.

התחנה הראשונה לשם הגיעה הקבוצה, הייתה העיירה ברדיטשוב. שם, לאחר טבילת מקווה ותפילת מנחה, הסבו לסעודת צהריים כיד המלך. כמהלך



אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהענין שלי יתפשט בלכבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!" (שינון שרפי קודש ז"ב, סימן נ"ר)